

The Love of Christ Ministries

WINTER 2009!
TLC Nieuwsbrief

Lieve vrienden,

We bevinden ons alweer in het midden van een veelbewogen jaar!

Terwijl ons leven hier op TLC voortgaat gebeurt er zoals gewoonlijk van alles en nog wat en zelfs de kinderen merken op dat de tijd vliegt.

In de afgelopen vier maanden zijn er veel geweldige dingen gebeurd, waarvan het hoogtepunt wel was dat we er in geslaagd zijn de resterende 25% van de fondsen die nodig zijn voor ons uitbreidingsproject bij elkaar te krijgen. Het laatste bedrag komt uit Nederland. Zodra dit op de bank staat zijn we in staat door te gaan met onze bouwplannen. Wat een geweldige dag zal dat zijn! Ik voel me nederig bij zoveel goedgeefsheid en zoveel mensen hebben ons echt geholpen en offers gebracht om deze grote droom werkelijkheid te laten worden. Iedereen enorm bedankt! Jullie zijn onze helden!

Hoewel er veel fantastische dingen gebeurd zijn waar ik later op zal terug komen kan ik deze brief niet voortzetten zonder het verlies van twee grote mannen en lieve vrienden te noemen. De eerste was Fr. Lionel Sham, die in maart gewelddadig vermoord is. Hij was één van de weinige mannen die ik in mijn leven gekend heb die gewoonweg door en door goed was. De gedachte dat hij op zo'n afschuwelijke manier gestorven is en wat dit betekent voor al diegenen waar hij van hield brengt de tranen in mijn ogen, steeds weer. Ik twijfel er niet aan dat hij bij de heiligen is en over ons blijft waken als we onze strijd tegen de misstanden van deze tijd voortzetten.

De tweede was de dood van mijn dierbare vriend Martin Schneider. Kelaine en Martin ontmoetten elkaar toen ze 9 waren, werden vriendje en vriendinnetje toen ze 11 waren en trouwden op hun 19e. Hij was pas 54 toen hij slachtoffer werd van een spierziekte. Ze waren bezig met hetzelfde soort werk als wij, alleen langer. Wij zijn zo lang bevriend geweest met hen en ze zijn werkelijk verwante geesten. Alstublieft bid voor mijn vriendin. Ik hou zo veel van haar. Ze heeft nu 24 kinderen waarvoor ze moet proberen te zorgen terwijl ze zelf zoveel verdriet heeft. Dit zijn zeer donkere dagen voor haar en wij blijven achter met zoveel vragen.

Tommy Jarvis ontvangt een staande ovatie op een Conference for Professors, Doctors and Adoption Specialists

Tommy en ik zijn zoals gepland in maart naar de Verenigde Staten gereisd. Er is nooit een trotsere moeder geweest dan ik toen ik mijn zoon het publiek steeds weer zag toespreken terwijl ze aan zijn lippen hingen. Zijn definitieve toespraak vond plaats in het Hyatt Hotel in Indianapolis waar de Annual Conference werd gehouden voor de Joint Council of the Adult Adoptee Institute and Medical Institute. Hij ontving daar een staande ovatie van professors, dokters en adoptie-specialisten en ik geloof dat dat het allerbeste was wat Tommy tot nu toe is overkomen.

In zijn toespraak gaf Tommy een hartverscheurend relaas van zijn leven. Hij sprak over hoe armoede zijn vader ertoe dreef van Lesotho naar Carletonville te verhuizen om in de mijnen te gaan werken waar hij het AIDS virus opliep. Vervolgens verloor hij zijn moeder aan AIDS toen hij slechts 5 jaar oud was. Ze was een van de miljoenen die aan AIDS stierven voordat het ARV programma haar kon helpen. Uiteindelijk is

hij door mij geadopteerd en hij sprak liefdevol over wat het betekent om een wezenlijk onderdeel te zijn van deze grote en ongewone familie. Geregeld was men zeer geboeid als hij vertelde over zijn leven.

Met hulp van een goede vriendin, Kate Roper en haar dochter Kelly die studeert aan de Notre Dame University was Tommy ook uitgenodigd om op de University te spreken waar hij hartelijk verwelkomd werd. Ook daar sprak hij met studenten en professoren. Kate en Troy Roper zijn de adoptie ouders van een TLC jongetje. Kelly heeft kosten noch moeite gespaard tijdens haar vrijwilligerswerk bij ons deze winter, in ware Roper stijl!

Uiteindelijk ontving ik ook een onderscheiding van de Joint Council on International Children's Services en werd ik benoemd tot erelid van deze organisatie. De onderscheiding erkent:

“Her excellence in her field and her dedication to serving the children of the world.”

Voor mij persoonlijk bleek deze reis ongelooflijk leerzaam. Vooral de kennis die ik opdeed van de volwassen adoptiekinderen die er ook spraken. Zij verwoordden prachtig hun ervaring hoe het was om op te groeien als adoptiekind in een land waar ze niet geboren waren en in families met een andere huidskleur. Ik had het gevoel dat het voorbestemd was door God om mij te voorzien van wijsheid voor de komende jaren met mijn kinderen waarvan er al veel zijn opgegroeid tot puber.

We waren nog maar net weer thuis of we moesten weer inpakken en naar Ramsgate voor onze jaarlijkse vakantie. Normaal gesproken verblijven we daar 2 weken maar vanwege onze krappe beurs konden we ons deze keer maar 1 week veroorloven. Maar 1 week was beter dan niks en we hebben er echt van genoten hoewel het wel kort leek.

Kinderkamer Nieuws:

Het was dit jaar niet zo hectisch wat betreft het komen en gaan. Wat niet betekent dat we het niet druk gehad hebben! Tussen maart en eind juni zijn er 14 baby's bij gekomen. Daartegenover staat dat 13 baby's TLC verlaten hebben. De meesten werden geadopteerd. Slechts één van hen ging terug naar haar moeder. 4 van onze HIV positieve baby's slaagden erin een familie te vinden wat vanzelfsprekend een grote vreugde is voor ons! Twee van deze adopties zijn afgerond en de andere twee bijna.

Op 9 maart werden we weer gezegend toen onze diaken Errol Scott naar TLC kwam en 32 van onze beeldschone babytjes gedoopt heeft! Het was een schitterende gelegenheid, met alle kleintjes in het wit zodat ze eruit zagen als engeltjes.

We hadden de gebruikelijke korte periode in juli en augustus waarin we gebrek aan vrijwilligers hadden. Maar het leek deze keer niet zo verlamdend als voorheen. In het algemeen zijn we enorm gezegend met deze geweldige jonge mensen die vanuit de hele wereld komen om zoveel liefde en aandacht aan onze kleine baby's en ook de grotere kinderen te geven. Ik herinner ze er constant aan dat dit geen

“one man show” is. Zonder hen zou TLC al snel ophouden te bestaan. Zij zijn de wielen die alles aan het rollen houden, iedere dag weer!

Zoals gewoonlijk namen mijn dochters Joanna en Pippa onze vrijwilligers mee uit op hun Uitweekend. Iedereen had een hele leuke tijd en ze kwamen allemaal terug met een nieuwe kijk op TLC wat betreft de

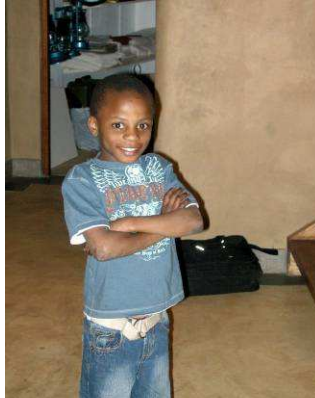
oprichting, de geschiedenis, de spiritualiteit en de uitgangspunten. Het is meestal een motiverende tijd en het zet de dingen in perspectief voor ze.

Afgelopen jaar was een erg moeilijk jaar financieel gezien. Ik weet zeker dat dat grotendeels door de wereldwijde economische crisis komt. Daarbij kwam echter het feit dat we absoluut een muur moesten bouwen vanwege de veiligheid. Samen met onze zoektocht naar fondsen voor ons uitbreidingsproject drukte dit op het budget wat normaal gesproken voor lopende uitgaven is. Nu deze twee grote projecten gerealiseerd kunnen worden voelen we ons ongelooflijk opgelucht dat alles weer zijn min of meer normale verloop kan nemen. Maar we zijn nog in bedrijf! We zijn nergens in de schulden beland. We moesten alleen flink de broekriem aanhalen en zoiets heeft nog nooit iemand kwaad gedaan. In ieder geval was dit een ervaring die goed was voor de kinderen.

Tenslotte wil jullie voorstellen aan mijn zoon Paul. Ik bedacht me dat het leuk zou zijn om af en toe één van mijn kinderen uit te lichten in deze nieuwsbrieven zodat jullie de familie een beetje kunnen leren kennen.

Paul is veel te vroeg geboren en was een iele kleine spruit toen hij op TLC aankwam. Hoewel hij nu 9 jaar oud is blijft hij erg klein voor zijn leeftijd (ongeveer de lengte van een 6-jarige). Hij was een erg ziekelijke baby, constant overgeven en allergisch voor bijna alles, en hij leed aan vreselijke exceem. Hij had longproblemen waar hij nog steeds van tijd tot tijd last van heeft. Maar ondanks als deze moeilijkheden, Paul had 1 karaktertrek waar iedereen dol op was. Zijn enorme glimlach en geweldige gevoel voor humor!

Toen hij 7 werd was het duidelijk dat hij het moeilijk zou krijgen op een reguliere school. Daarom hebben we hem naar een speciale school gestuurd. Frances Vorweg School is voor kinderen met leerproblemen en het maakt hem trots. Over het algemeen is hij er erg gelukkig. De enige klacht die de leraren over Paul hebben is dat hij niet geïnteresseerd is in cijfers of letters. Hij is maar in één ding geïnteresseerd. Tekenen! Tot voor kort geleden had hij nog moeite met het schrijven van het simpele woord P A U L. Maar kijk naar zijn wonderbaarlijke talent voor tekenen!

Ik verheug me altijd over het feit dat God niemand van ons zonder een gave of talent laat. Soms duurt het wat langer voordat het duidelijk wordt wat het is. Soms ziet het er anders uit dan we verwacht hadden. Maar God heeft een plan en een bedoeling voor elk van ons ... en het is de taak van de ouders om dit te ontdekken, te waarderen en te koesteren!

Met dit verhaaltje wil ik mijn Winter Nieuwsbrief afsluiten, ik waardeer het erg dat het alweer het begin van de lente is! God bless you all en dank voor jullie geduld met mij. Onthoud dat dit geen "One man show" is! Zonder jullie hulp zouden we onze deuren moeten sluiten voor onze kleine mensjes die ons allemaal zo heel erg nodig hebben!

Met vriendelijke groeten,
Thea

THEA JARVIS
Founder/Director